

PRZYNALEŻNOŚĆ I FORMACJA SALEZJANÓW WSPÓLPRACOWNIKÓW I SALEZJANEK WSPÓLPRACOWNIC

(Dla uproszczenia będę używał określenia Salezjanie Współpracownicy, mając także na myśli Salezjanki Współpracownice.)

Między zagadnieniami Formacji i Przynależności istnieje ściśle powiązanie i wzajemna zależność. Żeby zostać Salezjaninem Współpracownikiem trzeba podjąć odpowiednią formację, aby następnie przynależać do Stowarzyszenia kontynuować ją w sposób ciągły. Na ten temat powiedziano już wiele słów, zostało wygłoszonych mnóstwo referatów, omawiano go na wielu spotkaniach we Wspólnotach Lokalnych na Studiach Formacyjnych, Dniach Skupienia. Jest to właściwie tylko przypomnienie niektórych aspektów, które są już raczej znane, w kontekście Programu Życia Apostolskiego, który po przyjęciu przez Kongres Światowy w listopadzie ubiegłego roku, został w kwietniu tego roku zaaprobowany przez Stolicę Apostolską. Jest, więc Dokumentem już nas w pełni obowiązującym. Przynależność i formacja została w obszerny sposób ujęta w rozdziałach piątych zarówno Statutu jak i Regulaminu.

Na początek może kilka słów o powołaniu w ogóle. Jesteśmy ludźmi stworzonymi na obraz Boga. On ze swojej inicjatywy uczynił nas „bytami żyjącymi” i mamy obowiązek rozwijać się, doskonalić, by coraz bardziej stawać się na obraz i podobieństwo Boże! Każdy człowiek zajmuje u Niego specjalne miejsce. On tchnął w nas życie, daje się nam poznać, stawia wymagania, ale i oczekuje od nas odpowiedzi. Zaprasza nas do dialogu, ale uznając naszą wolność pozostawia nam możliwość powiedzenia „tak” lub „nie”. Otrzymaliśmy od Boga wiele darów i używając ich dokonujemy wyborów, a przez to dojrzewamy, kształtujemy się jako ludzie. Dalej. Bóg zaprosił nas do wspólnoty ze sobą. W Jego Synu mamy z Nim pełną wspólnotę – staliśmy się dziećmi Bożymi. Przez chrzest św., jako chrześcijanie, zostaliśmy wezwani do uczestnictwa w życiu Bożym i do świętości. Pomaga nam w tym Chrystus poprzez Eucharystię i Duch św., którego dary otrzymaliśmy w Sakramencie Bierzmowania. Wykorzystując Jego dary, Jego moc, Jego światło jesteśmy w stanie upodabniać się do Chrystusa, czyli realizować to podstawowe nasze powołanie – bycia świętymi, czyli stawania się coraz prawdziwszymi dziećmi Bożymi. Kiedy Bóg nas wzywa (powołuje) i zada od nas coraz większej świętości i miłości, to nie usuwa nas ze świata ani z Kościoła; przeciwnie „posyła” nas w świat i w Kościół dogłębniej, zadając od nas włączenia się w ich ogromny wysiłek wzrostu i stawania się w ten sposób pomocnikami w Jego zbawczym planie. Konkretnie, dążenie do świętości i miłości polega na budowaniu (każdy w swoim zakresie) takiego Kościoła i świata, w którym kochano by Boga i miłowano by się wzajemnie według Boga. On wzywa nas do doskonałości! „Bądźcie doskonałymi, jako Ojciec wasz niebieski jest doskonały” (Mat 5, 48). Wzywa nas i to dzisiaj. W jaki sposób będziemy Go miłowali? Jakie zadania mamy do wykonania? Przez jaką służbę Bogu i braciom? Konkretnie drogi są liczbowo nieograniczone i same w sobie ważne.

My otrzymaliśmy dar powołania do Rodziny Salezjańskiej, a obowiązkiem każdego z jej członków, także Salezjanów Współpracowników, jest przyjąć to ogólne powołanie chrześcijańskie w sposób konkretny i osobisty, czerpiąc natchnienie z projektu apostolskiego Księdza Bosko i realizować je w ramach współczesnych dziejów Kościoła i świata. Zaangażować się w historię zbawienia jako Salezjanin Współpracownik - czyli zgodnie ze swoją tożsamością, z otrzymanymi darami, z inspiracją Bożą - to tyle, co odpowiedzieć na powołanie salezjańskie, a to nie jakieś tam widzi mi się. Bóg nas zaprasza, to od Niego wszystko się zaczyna. Czyli jest ono najpierw darem, potem wolnym wyborem i zawsze nadaje sens i jakość życiu. Bóg ma plan, przeznacza mnie do czegoś. Odnosi się do tego art. 27 & 1 Statutu: „Zobowiązanie się do zostania Salezjanami Współpracownikami wymaga wyboru wolnego, stopniowego, umotywowanego, dojrzewającego pod działaniem Ducha Świętego i któremu towarzyszą osoby odpowiedzialne. Aspirant, który pragnie wstąpić w szeregi Stowarzyszenia, przyjmuje odpowiedni program przygotowania”. Samo powołanie przez Boga na Salezjanina Współpracownika nie oznacza, że ktoś od początku posiada rozwinięte wszystkie wymagane

zalety ani też nie znaczy, że ktoś już żyje w wystarczającym stopniu wymogami, jakie ono za sobą pociąga. To powołanie jest zaproszeniem do podjęcia drogi powołnego rozwijania życia chrześcijańskiego, zobowiązujące do realizacji w naszym wypadku misji salezjańskiej. Jest oryginalne w swojej tożsamości, bogate w treściach i absorbujące w wymaganiach. Nie można zostać Salezjaninem Współpracownikiem automatycznie i działać w sposób zaimprovizowany, bez przygotowania i ustawicznego wysiłku by wzrastać i dojrzewać. Dlatego formacja realizowana jest w dwóch etapach: formacji początkowej i formacji permanentnej, czyli stałej.

W czasie formacji początkowej kandydat na Salezjanina Współpracownika zdobywa upodobanie do autentycznego życia chrześcijańskiego, przyjmuje rzetelnie Ewangelię i próbuje wielkiej przygody przeżywanej wiary i życia oddanego drugiemu. Ma także poznać i nabyć zasadnicze zdolności działania. Podjęcie zobowiązania, by być członkiem Stowarzyszenia to jak czytaliśmy dobrowolny i starannie przemyślany wybór, co oznacza to, że musi być zaniechany jakiegokolwiek nacisk, by ktoś został Salezjaninem Współpracownikiem. To Bóg wzywa, posługując się ludźmi, przez powiązania życiowe i wewnętrzna skłonność i upodobanie idealów, które głosił Ks. Bosko. Kto chce wstąpić do Stowarzyszenia wie dlaczego chce to zrobić i umie powiedzieć dlaczego chce taki krok uczynić. Ten wybór jest czyniony w sposób dojrzały. Nigdzie nie jest powiedziane, żeby od samego początku – od wstąpienia do Stowarzyszenia – Salezjanin Współpracownik podjął wszystkie zobowiązania Programu Życia Apostolskiego, lecz poprzez modlitwę i coraz pełniejsze zaangażowanie powoli rozwijał swój dar i coraz pełniej i lepiej wypełniał swoje posłannictwo. Aby temu sprostać aspirant uczestniczy w procesie rozeznania swojego powołania składającego się z etapu wspólnotowego, jak i osobistego. Program formacyjny obejmuje: „...studium i analizę niektórych tematów formacyjnych dotyczących sfery ludzkiej, eklesjalnej i salezjańskiej” czytamy w art. 15. Regulaminu. Taki program powinien być odpowiedni, przynajmniej do trzech wymogów:

- Po pierwsze program formacyjny musi być adekwatny do ważności celu właściwego dla tego okresu – aspirant powinien dokonać weryfikacji własnego wyboru o ewentualnym wstąpieniu do Stowarzyszenia;
- Na drugim miejscu formacja początkowa musi być adekwatna do sytuacji dotyczącej wieku, dojrzałości, kwalifikacji zawodowych i kościelnych kandydatów. W programie formacyjnym należy wziąć pod uwagę, czy kandydatami są ludzie młodzi – w okresie dojrzewania – stojący dopiero przed zasadniczymi wyborami życiowymi, czy też osoby dorosłe, które już wybrały własną formę życia. W programie należy także uwzględnić osiągnięty przez aspirantów poziom dojrzałości ludzkiej, chrześcijańskiej i salezjańskiej.
- Na trzecim miejscu formacja musi być adekwatna do sytuacji Kościoła Lokalnego i specyfiki miejsca gdzie działa Wspólnota Lokalna, uwzględniając formy podejmowanego przez nią apostolatu młodzieżowego i ludowego jak i lokalną sytuację społeczno-religijną.

Przytoczony wyżej artykuł wylicza także inicjatywy formacji początkowej, wskazując na niektóre tematy np: Słowo Boże, Dokumenty Kościoła, Program Życia Apostolskiego. Bardzo ważne jest, aby poznać księdza Bosko, jego życie, jego program apostolski - uznając, że jego postać, jego dzieło, jego ruch realistyczny, jego metoda wychowawcza odpowiadają pewnym rysom naszego charakteru. Nabrać pewności, że naśladowanie go i praca z nim rozwinię nasze dary przyrodzone i nadprzyrodzone na korzyść Kościoła. Nie można zostać Salezjaninem Współpracownikiem nie znając charyzmatu i duchowości Rodziny Salezjańskiej. Na podstawie tego wszystkiego można stwierdzić, że proces formacji początkowej obejmuje właściwie trzy typy zobowiązań.

- Wymaganie, aby poważnie żyć wymogami wiary chrześcijańskiej i intensywnie się modlić;
- Poznać misję salezjańską; zrozumieć prawdziwą tożsamość Salezjanina Współpracownika i ideał życia apostolskiego zaproponowany przez Program Życia Apostolskiego.
- Aktywnie uczestniczyć w życiu i działalności Wspólnoty Lokalnej, gdyż w ten sposób nabiera się zdolności efektywnego i praktycznego działania. O tym czytamy w art. 15 §3: „Do integralnej części formacji początkowej należy zaangażowanie w salezjański apostolat i uczestnictwo z życiem Centrum.”

Zasada w prowadzeniu takiej formacji jest postępowanie bez pośpiechu, ale także bez przerw, przykładając znaczenie raczej do jakości niż ilości kandydatów. Okres formacji początkowej nie jest ściśle określony przez Program Życia Apostolskiego i może ulegać wahaniom w zależności od wieku i możliwości kandydatów, jak i jego osobistej decyzji. W przeciwieństwie do starego Regulaminu nie jest określony także wiek Kandydata. Obecnie Statut w art. 27 §2 mówi: „Z chwila, kiedy aspirant doszedł do wystarczającej dojrzałości w charyzmacie salezjańskim, (tj., gdy zasadniczo wypełnił najważniejsze zobowiązania) potwierdzonej przez odpowiedzialnych z Centrum, przedstawia swoją prośbę o dopuszczenie. Wymaga się jednak, aby osiągnął odpowiedni wiek.”. Decyzja w tej sprawie zgodnie z art. 13 & 1 i 2 Regulaminu (§1. Aspirant po odbyciu procesu formacyjnego, przedstawia Radzie lokalnej pisemną prośbę wstąpienia do Stowarzyszenia. §2. Rada lokalna, dołączając własną opinię, przedstawia prośbę aspiranta Radzie Prowincjalnej, która w oparciu o te opinie przystępuje do definitywnego zatwierdzenia) w dużej mierze należy do Rady Lokalnej, która po wnikliwej rozprawie podejmuje decyzje o dopuszczeniu do złożenia Przyrzeczenia. Należy także zwrócić uwagę, że Rada Lokalna ma obowiązek cały czas towarzyszyć aspirantowi w drodze do osiągnięcia dojrzałości do tego kroku, być pomocną w jego wzroście duchowym i zrozumieniu istoty salezjańskiego powołania.

O drugim okresie formacji, czyli o formacji permanentnej (stałej) mówi art. 16 Regulaminu. Trwa ona przez całe życie i jest ukierunkowana na to, by Salezjanin Współpracownik dochował wierności swemu specyficznemu powołaniu świeckiemu i salezjańskiemu w ciągle zmieniających się sytuacjach osobistych, Stowarzyszenia, społecznych i Kościelnych. Formacja stała jest procesem, który zawiera w sobie element wzrostu we wszystkich zasadniczych aspektach osoby ludzkiej. Jej celami jest aktywne włączenie się w społeczeństwo i w Kościół; odpowiadanie z wzmoczoną wiernością i skutecznością na wymagania wynikające z ciągle zmieniających się warunków życia młodzieży i ludzi, wśród których przychodzi nam żyć, pracować i działać; popieranie i starania się o wzrost powołania. Tak pojmowana formacja stała niesie z sobą stale zaangażowanie, by wzrastać we własnym powołaniu, wymaga przyjęcia stylu życia, który ułatwi postawę stałego nawracania się na drodze do oświecenia, konieczność organizowania sobie życia z jego obowiązkami rodzinnymi, zawodowymi i apostolskimi. „...Salezjanie Współpracownicy doskonała własną wiarę i miłość, wzrastając w zjednoczeniu z Bogiem, aby uczynić swoje życie bardziej ewangelicznym i bardziej salezjańskim...” (art. 16 & 1). Mamy doskonalić i pogłębiać swoją wiarę, aby ukazywać innym Chrystusa. Poprzez nasze słowa, nasze czyny, nasz przykład, naszą miłość bliźniego, poprzez całe nasze życie mamy sprawiać, aby Chrystus działał przez nas. Trzeba, więc poznać i przyjąć Pismo święte, ten specyficzny i jedyny „list”, napisany przez Boga. List, który kochający Ojciec kieruje do swoich dzieci udzielając wskazówek jak pewna droga zmierzając do świętości, do Domu w niebie. (Obecny Regulamin w kilku miejscach podkreśla lekturę i rozważanie Pisma św., zarówno prywatnie, jak i na spotkaniach formacyjnych). Trzeba przejąć się Ewangelią, uczynić ją czymś ważnym w swoim życiu i głosić ją na co dzień.

Dalej w tym samym artykule czytamy: „...- udoskonalają się w apostołstwie i w posłudze, do której są powołani...” (Pamiętajmy, że nie jesteśmy zwyczajnymi świeckimi, że swoje natchnienie czerpiemy z programu apostolskiego Księdza Bosko, a przez to nasza obecność w Kościele i w świecie, nasza działalność są naznaczone charyzmatem salezjańskim, którego elementami jest zaangażowanie w misję młodzieżową i ludową. Wymaga to od nas formowania się w tym kierunku, aby dobrze poznać świat, młodzież i ich potrzeby, być prawdziwymi świadkami, autentycznymi ludźmi ubogaczonymi wartościami humanistycznymi i chrześcijańskimi, kultywować styl animacji, stawać się mistrzami komunii i dobrych relacji ludzkich gdzie to jest tylko możliwe, podejmować programy, nie ulegać powierzchowności, ale wcielać idee w sposób programowy i dobrze przemyślany. Myśl Ks. Bosko nie uległa zmianie. Jednak w warunkach, w jakich przyszło nam żyć, w czasie gwałtownie zachodzących przemian gospodarczych, i społecznych, – które dotyczą zwłaszcza ludzi młodych - trzeba dokładać starania, aby rozpoznać te zagrożenia, które najbardziej uderzają w młodzież, w ubożające społeczeństwo, w tradycyjne wartości, w rodzinę. Jest więc rzeczą nieodzowną, aby Salezjanie Współpracownicy jako pierwsi posiadli większą lub pełniejszą świadomość swojego świeckiego charyzmatu salezjańskiego i żeby uczynili go aktywnym przed oczami tylu innych świeckich, którzy obracają

się wokół Rodziny Salezjańskiej (przyjaciele Księdza Bosko, nauczyciele i uczniowie Szkół Salezjańskich, rodzice tych uczniów, zatrudnieni pracownicy w strukturach salezjańskich, itd.).

W &2 art. 16 znajdujemy wyszczególnione inicjatywy formacyjne. Jest rzeczą ważną przewidywanie odpowiedniego czasu na refleksje, modlitwę, lekturę, a także dni skupienia, kursy, doskonalenia itp. W celu zapewnienia, aby formacja rytmicznie i stopniowo wzrastała, oraz aby Osrodek mógł właściwie funkcjonować, jako niezbędne minimum wymaga się, aby przynajmniej raz w miesiącu odbywało się spotkanie formacyjne. („...- spotkania okresowe, przynajmniej raz w miesiącu, prowadzone zgodnie z potrzebami życia i apostołstwa członków Centrum i inne formy spotkań możliwie otwartych na środowisko i społeczność cywilną;...” . Na nich planowana jest działalność Osrodka, dokonywana ocena wierności powołaniu i sposobu, w jaki realizowany jest program apostołski. Należy poświęcić czas na analizę Programu Życia Apostołskiego i innych materiałów formacyjnych. Rada Prowincjalna każdego roku przekazuje Wspólnotom wypracowany ramowy Program Formacyjny i propozycje materiałów formacyjnych, które można wykorzystywać na spotkaniach uwzględniając specyfikę danej Wspólnoty, jej skład osobowy, czy też formy podejmowanej przez nią działalności. (W chwili obecnej Stowarzyszenie w Polsce dysponuje ogromną ilością tego typu pomocy). Nowością w nowym Regulaminie jest zwrócenie uwagi na elastyczność spotkań, z większą uwagą zwrócona na odbiorców, zalecając otwartość i gotowość do zaangażowania się w inicjatywy podejmowane przez inne grupy i organizacje kościelne, religijne i cywilne, które funkcjonują w wielu miejscach gdzie działają nasze Centra.

Kolejny akapit tego samego paragrafu: „...- czasy wyteżonej modlitwy i rozeznawania;...wskazuje na uprzywilejowane chwile nasilonej modlitwy i refleksji, które pomagają doświadczyć obecności Boga we własnym życiu i głębiej w nie wejść. Do nich możemy zaliczyć coroczne rekolekcje, które powinny być zorganizowane w każdym Osrodku, lub w połączeniu kilku Centrów; Dni Skupienia mogą się odbywać na przykład w czasie Adwentu i Wielkiego Postu, lub w czasie, który Rada Lokalna uzna za stosowny albo konieczny. Istotnym elementem formacji są także częste kontakty z innymi Grupami Rodziny Salezjańskiej. Istnieją liczne inicjatywy refleksyjne, animacyjne i współpracy. Zwiększyła się liczba wspólnie obchodzonych chwil w Rodzinie Salezjańskiej, zarówno wspólnego świątowania, dokształcania się jak i pracy.

Streszczając jak gdyby to wszystko można stwierdzić, że mamy się formować, aby:

- Poznać dobrze świat, młodzież i ich potrzeby
- Być prawdziwymi świadkami, autentycznymi ludźmi ubogaczonymi wartościami humanistycznymi i chrześcijańskimi,
- Kulturować styl animacji, stać się mistrzami komunii i dobrych relacji ludzkich gdzie to tylko możliwe,
- Podejmować programy, nie ulegać powierzchowności, ale wcielać idee w sposób programowy i dobrze przemyślany we wspólnocie, to znaczy jako Stowarzyszenie i razem z innymi galeziami Rodziny Salezjańskiej.

Zauważa się, że konieczność ciągłej formacji uważana jest za bardzo pilną w Programie Życia Apostołskiego, przede wszystkim z powodu przyspieszonego rytmu zachodzących przeobrażeń społecznych i kulturowych. Takie zmiany stawiają wyzwania, które wymagają natychmiastowych i adekwatnych odpowiedzi. Dlatego &3 art. 16 podkreśla rolę spotkań i inicjatyw programujących lub rewizyjnych na poziomach wyższych Stowarzyszenia – prowincjonalnym, regionalnym i światowym. Niezwykła złożoność problemów współczesnego świata, stawia nas przed koniecznością poznawania i zrozumienia aktualnej sytuacji współczesnego świata, a zwłaszcza młodzieży. Trzeba dokładać staran, aby poznać dobrze świat, wyzwania i przemiany, które rzutują na życie w początku XXI wieku. Ludzie, a zwłaszcza młodzi ludzie potrzebują pomocy w lepszym poznaniu siebie samych, świata i „praw” nim rządzących w taki sposób, aby nie stali się ofiarami własnej niewiedzy. Musimy poznać i przewidywać następstwa pozytywne i negatywne zachodzących zmian. Należy uczyć się rozwiązywania sytuacji konfliktowych, przyjmowania właściwych postaw, wyrabiania sobie zdrowego osadu o rzeczach i wydarzeniach w świetle kryteriów ludzkich i chrześcijańskich, krytycznej oceny propozycji „świata handlu”. Trzeba odkrywać globalne intencje świata i dodawać odwagi by „żyć w świetle”. Temu celowi służą Studia Formacyjne i Dni formacyjne

organizowane w prowincjach i w skali kraju. Wiele w tej dziedzinie wnoszą Kongresy na poziomach międzynarodowych, gdzie można wymienić doświadczenia, przyrzec się rozwiązaniom pewnych problemów w innych krajach, skorzystać ze sprawdzonych już form. Można się pokusić w tym miejscu o stwierdzenie, że prawdopodobnie nie byłoby tego programu Życia Apostolskiego w takiej formie jak mamy obecnie, gdyby nie było aktywnego i liczego udziału Salezjanów Współpracowników z Polski, a także zdecydowanej ich postawy na spotkaniach w Ładzie, Zagrzebiu i Bratysławie.

W obecnej dobie, gdy obserwujemy niebywały rozwój techniki komunikowania się nowy Regulamin wskazuje także na współczesne środki przekazu i nowe technologie dla współpracy i dialogu (art. 16, &4). Dzisiaj podstawowa forma przekazywania informacji i materiałów jest Internet, wykorzystywany obecnie w wielu płaszczyznach funkcjonowania Stowarzyszenia. Ogromna większość materiałów formacyjnych jest zamieszczana na stronach internetowych. (Można zajrzeć na naszą stronę www.sws.salezjanie.pl). We wszystkich polskich Prowincjach są wydawane biuletyny o życiu i działalności Stowarzyszenia, propagujące także materiały formacyjne. Należy dokładać staran, aby były one czytane, rozpowszechniane, ale także trzeba zadbać by trafiały tam artykuły i informacje z naszych Wspólnot. To samo dotyczy Biuletynu salezjańskiego, gdzie również Salezjanie Współpracownicy powinni zaistnieć w obszerniejszej formie.

Całkowita nowością w Programie Życia Apostolskiego jest „formacja do posługi odpowiedzialności” (art. 17). Każdemu Salezjaninowi Współpracownikowi może być zaproponowana posługa animacji i odpowiedzialności. Podczas wyborów odpowiedzialnych na wszystkich poziomach wzywamy Ducha świętego. To On wybiera. Dlatego Salezjanin Współpracownik, który poważnie traktuje swoją formację, swoją przynależność do Stowarzyszenia, ufny w światło Trzeciej Osoby Boskiej z gotowością - po właściwym rozeznaniu – podejmuje na odpowiedni czas (kadencje) tę posługę apostolską. W tym czasie pogłębia swoją specyficzną formację, aby podjąć podjętym obowiązkom. Warto dodać, że Duch św. kieruje się innymi kryteriami niż ludzie. Bardzo często Jego wybór pada na tych, którym wydaje się, że są najmniej odpowiednimi. Trzeba jednak zdać się na wole Boga, a podejmujący funkcje odpowiedzialnego zawsze otrzyma Jego wsparcie.

To wszystko, co mówi o formacji Regulamin znajduje swoje odzwierciedlenie w Statucie, w którym jest jakby streszczenie tematu formacji w art. 29 & 1. „Salezjanie Współpracownicy są pierwszymi odpowiedzialnymi za swoją formację ludzką, chrześcijańską, salezjańską i zawodową”. Jedynie osoba w pełni zainteresowana swoją przynależnością do Stowarzyszenia, świadoma podjętych zobowiązań, może formować samego siebie i będzie robić to mądrze, według własnego „pomyślu” na życie, będzie potrafiła wykorzystywać treści i doświadczenia, jakie wyciąga z życia rodzinnego, z środowiska pracy, włączania się w działalność społeczną. Każdy Salezjanin Współpracownik ponosi odpowiedzialność za swoje życie w ramach możliwości, jakie posiada, ale także za swoją wierność powołaniu salezjańskiemu. Nie może przerzucać na innych odpowiedzialności za swoją formację, musi ją podjąć osobiście. Każdy z członków Stowarzyszenia sam wybiera styl życia i rodzaj zaangażowania apostolskiego, do którego czuje się najlepiej przygotowany i predysponowany. Również sam powinien dobrać odpowiedni dla siebie sposób formacji osobistej, w razie potrzeby zwracając się o udzielenie mu stosownych pomocy.

Statut w zwięzłej i krótkiej formie mówi także o wartości naszej przynależności do Stowarzyszenia w art. 30, & 1: „Bycie Salezjaninem Współpracownikiem jest powołaniem na całe życie...”. Ponieważ pójdzie za powołaniem salezjańskim jest jedna z możliwych dróg życia zobowiązaniami wynikającymi z Chrztu św. i Bierzmowania, tak więc pozostawac wiernym powołaniu salezjańskiemu jest specyficznym sposobem bycia wiernym powołaniu chrześcijańskiemu. W naszym byciu Salezjaninem Współpracownikiem nie chodzi o jakies towarzystwo wzajemnej adoracji, ciekawe spędzenie czasu, czy tym podobne Do Stowarzyszenia nie wstępuje się jak do jakiejś grupy o charakterze czasowym, czy do jakiegoś ruchu o chwilowych zainteresowaniach. Zostać Salezjaninem Współpracownikiem to wybór długiej drogi, drogi na całe życie z przekonaniem, że ma ono przyszłość, że realizując je przyczyniamy się do zbawienia innych, zbawiając siebie. Bóg nas wezwał, my przez złożenie Przyrzeczenia powiedzieliśmy „tak”, więc trzeba pozostać Jemu wiernym. Jest to także wierność samemu sobie,

bo przecież nasz wybór był stopniowo dojrzewający i umotywowany. Jest to wierność Stowarzyszeniu i Rodzinie Salezjańskiej, wobec których to Przyrzeczenie zostało złożone. To z kolei wymaga czynnego uczestnictwa i obecności w życiu Stowarzyszenia. Drugą ważną sprawą jest, że Salezjanin Współpracownik zawsze należy do jakiegoś Centrum, które będąc wspólnotą osób animowanych tym samym ideałem apostołskim stanowi cenne środowisko dla formacji. Jest miejscem spotkań tych wszystkich, którzy dzielą ten sam program, tam mają wspólnie wzrastać. Przykład innych pociąga, przyjazn dodaje odwagi, doświadczenie innych ubogaca, wspólnie podejmowane i realizowane inicjatywy pobudzają. Każde Centrum powinno być takim rdzeniem, wokół którego wszystko się skupia, który podtrzymuje, ukierunkowuje i w ten sposób skutecznie przyczynia się do formacji zarówno osobistej jak i wspólnotowej.

Odnosząc się do tego artykułu Statutu, Regulamin podaje ustalone sposoby wzmocnienia przynależności do Stowarzyszenia i tak w art. 14 & 1 tego Dokumentu znajdujemy zupełną nowość: „W celu wzrastania poczucia przynależności do Stowarzyszenia i nieustannego wzmocniania własnego powołania, Rada każdego Centrum lokalnego co roku postara się, aby dać możliwość Salezjanom Współpracownikom odnowienia Przyrzeczeń, zwłaszcza z okazji jakiegoś święta salezjańskiego”. Jest to jeden ze sposobów, które mogą wzmocnić wartości przynależności do Stowarzyszenia i zobowiązań wynikających z Przyrzeczeń. Jest wiele sytuacji, zarówno obiektywnych czy subiektywnych, które powodują, że budzą się różne wątpliwości na temat wierności powołaniu, odczucia czy podoba się podjętym zobowiązaniom. Nowy Regulamin realistycznie przewidując dynamiczną wizję i różne etapy życia Salezjanina Współpracownika (młodość, wiek dojrzały) oraz różne sytuacje egzystencjalne, jak choćby zawieranie związków małżeńskich, podejmowanie odpowiedzialnego rodzicielstwa, zmieniające się warunki zawodowe, co może powodować spadek zaangażowania w misję salezjańską dla wzmocnienia poczucia przynależności zaleca coroczne odnawianie Przyrzeczeń. Będzie to przypomnienie i potwierdzenie swojego postanowienia bycia „salezjaninem w świecie” i zmanifestowanie wierności Bogu i Kościołowi. Będzie pobudzać i mobilizować do zwiększenia aktywności, rozbudzać potrzebę doskonalenia się. Można zaryzykować stwierdzenie, że może to być na nowo odkrywanie swojego salezjańskiego powołania. Zaglebiając się dalej, w art. 14 i czytając &2 i &3 dostrzegamy, że Rada Lokalna ma obowiązek utrzymywania kontaktów i zatroszczenia się o Salezjanów Współpracowników, którzy wylaczyli się z życia Centrum i ma im pomóc w rozeznaniu ich własnej sytuacji i dalszej przynależności. W przypadku nie odnowienia Przyrzeczenia przez okres trzech kolejnych lat bez uzasadnionej przyczyny Regulamin zobowiązuje Radę Lokalną do braterskiego dialogu z takim Salezjaninem Współpracownikiem do celem zweryfikowania jego dalszej przynależności do Stowarzyszenia.

Przełożony Generalny Rodziny salezjańskiej Ks. Pascual Chavez do zgromadzonych na Kongresie Światowym w listopadzie 2006 powiedział odnośnie siły naszego świeckiego powołania bardzo znaczące słowa: „**Jesli jesteście świeckimi nie możecie zadowolili się staniami w zakrystii**”. Wezwał do pozostania wiernymi oryginalnej intuicji księdza Bosko. To wszystko po to, aby być otwartymi i dyspozycyjnymi na nowe potrzeby, wyzwania i ukierunkowania. Mówił dalej: „To życie apostołskie leżało w sercu ks. Bosko; to była misja wśród młodzieży; to było pragnienie zbawienia największej ilości dusz lub osób, powiedzielibyśmy dzisiaj”. Złożone przez nas Przyrzeczenie musi stanowić dla każdego z nas nadzwyczajne przyjęcie odpowiedzialności, która musi zobowiązywać nas do udzielenia konkretnej odpowiedzi na najbardziej nagłą potrzebę młodzieży i współczesnego świata. Mamy przedłużyć działanie i obecność wychowawczą Księdza Bosko wśród ludzi naszych czasów. Nowy Program Życia Apostołskiego ma być narzędziem, który pomoże nam formować się do tych zadań, pobudzi, aby jeszcze bardziej rozkochać się w posłannictwie księdza Bosko i żyć bardziej autentycznie tą jego misją dodając odwagi naszemu powołaniu świeckiemu we wspólnym posłannictwie salezjańskim.

Opr. Kuczera Krzysztof
Koordynator krajowy i Prowincjalny
Czarny Las 17.10.2007